

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 18. март 2011. године

Предмети бр. 67/09 & 140/09

Рада ЂУКАНОВИЋ и Радмила ЂУКАНОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 18. марта 2011. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
гђе Аниле ПРЕМТИ, заменика извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменућу жалбу, уложену сагласно са одељком 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба гђе Раде Ђукановић (предмет бр. 67/09) уложена је 9. априла 2009. и уписана 30. априла 2009. године, а жалба гђе Радмиле Ђукановић (предмет бр. 140/09) уложена је 2. фебруара 2009. и уписана 30. априла 2009. године.
2. Дана 24. јула 2009. године, Саветодавна комисија за људска права је проследила предмет бр. 67/09 Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета. Дана 30. новембра 2009. године, УНМИК је доставио свој одговор у коме је назначено да је у процесу прикупљања информација од КФОР-а у вези са случајем.

3. Дана 9. децембра 2009. године, Комисија је затражила додатне информације од жалиоца у вези са предметом бр. 140/09.
4. Дана 21. децембра 2009., Комисија је затражила од УНМИК-а да је обавести када КФОР-у буде послао захтев за информацијама и да буде у току са развојем ситуације везаним за тај захтев. Дана 12. јануара 2010., УНМИК је доставио свој одговор у коме је назначено да је послато писмо КФОР-у 17. децембра 2009. године.
5. Дана 19. априла 2010. године, Комисија је одлучила да споји предмете бр. 67/09 и 140/09 сходно Правилу 20 свог Правилника о процедури.
6. Дана 2. новембра 2010., Комисија је поново доставила предмет бр. 67/09 и по први пут предмет бр. 140/09 СПГС-у ради примедби УНМИК-а на прихватљивост предмета у светлу одлуке да споји предмете. Дана 13. децембра 2010., УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

7. Први жалилац (предмет бр. 67/09) је супруга г-дина Драгомира Ђукановића и мајка г-дина Јовице Ђукановић. Други жалилац (предмет бр. 140/09) је супруга г-дина Јовице Ђукановић.
8. Према наводу жалилаца, први жалилац и г. Драгомир Ђукановић остали су у Призрену након уласка КФОР-а и УНМИК-а на Косово јуна 1999. године. Међутим, син првог жалиоца, г. Јовица Ђукановић, и други жалилац отишли су са својом породицом за Штрпце 14. јуна 1999. године.
9. Верујући да је ситуација мирна, г. Јовица Ђукановић и други жалилац вратили су се у Призрен 10. јула 1999. године да би посетили првог жалиоца и г-дина Драгомира Ђукановића у њиховој кући и преспавали. Рано следећег јутра, 11. јула 1999., други жалилац је отишла до свог бившег радног места како би узела своје пословна документа. Тада, у отприлике 09:15 часова, тројица младића појавила су се на вратима. Један од њих је био наоружан. Они су ушли у стан и извршили претрес у потрази за оружјем, али очевидно нису нашли ништа. Након завршеног претреса, затражили су од г-дина Јовице Ђукановић да са њима пође на информативни разговор.
10. Први жалилац, као и г. Драгомир Ђукановић, су их замолили да не воде њиховог сина. Младићи су понудили и г-ну Драгомиру Ђукановићу да пође са њима, обећавајући да му неће наудити и да ће га вратити за 30 минута.
11. Одмах након што су отишли, први жалилац је отишла у јединицу немачког КФОР-а стационирану отприлике 70 метара од њеног стана како би пријавила шта се десило. Они су одговорили да би она требало да се врати кући јер ће се њен супруг и син вратити у току дана.
12. Како се они нису вратили следећег дана, први жалилац је поново отишла у јединицу КФОР-а и дала им регистрациони број возила које су возили младићи, опис одеће коју су на себи имали њен супруг и син када су одведени, као и опис тројице младића који су их одвели.
13. Први жалилац се такође обратила Међународном комитету Црвеног крста и бројним хуманитарним организацијама са канцеларијама у Призрену, тражећи помоћ. Она је

такође отишла у локално представништво Косовске ослободилачке војске како би лоцирали њеног супруга и сина. Њој је тамо наводно забрањено и вређана је, и обавештена је да ће је снаћи иста судбина ако се не врати кући. Први жалилац је такође пријавила нестанак УНМИК-у пре свог одласка из Призрена 27. децембра 1999. године.

14. Из умрлица које је издала УНМИК-ова Канцеларија за нестала лица и судску медицину (КНЛСМ), чини се су посмртни остаци господe Драгомира и Јовице Ђукановић откривени у октобру 1999. године, иако је спорна тачна локација. Први жалилац тврди да су остатке тела пронашли "британски официри УНМИК-а" на улазу у село Новакe након што су добили дојаву од некога ко је препознао г-дина Драгомира Ђукановића. УНМИК назначавa да се претпоставља да су нађена тела она иста која је КФОР уклонио из призренске мртвачнице и поново закопао на призренском гробљу у периоду између октобра 1999. и октобра 2002. године. УНМИК даље тврди да мора бити да је први жалилац у заблуди и да, "британски официр УНМИК-а" који је 1999. године пронашао посмртне остатке мора да је заправо официр КФОР-а, или да је први жалилац помешала године 1999. и 2002. пошто је УНМИК-ова Полиција/КНЛСМ, у ствари, извршила ексхумацију тела у октобру 2002. године.
15. Дана 11. децембра 2002. године, УНМИК-ова Полиција/КНЛСМ извршили су аутопсије на остацима тела и успешно идентификовали посмртне остатке г-дина Драгомира Ђукановића. Дана 12. децембра 2003. године, извршена је аутопсија другог тела, али није се са сигурношћу могло утврдити да су посмртни остаци друге особе, заправо, посмртни остаци г-дина Јовице Ђукановића.
16. У мају 2004. године, УНМИК-ова Полиција/КНЛСМ обавила је разговор са чланом породице преминулих у Београду, који је потврдио околности под којим је изведена отмица, и навео имена тројице осумњичених.
17. У августу 2004. године, УНМИК-ова Полиција/КНЛСМ предала је случај Централној јединици за криминалну истрагу УНМИК-ове Полиције.
18. Дана 27. јула 2005., УНМИК КНЛСМ је издао умрлицу за г-дина Јовицу Ђукановића. Узрок смрти је наведен као непознат.
19. Посмртни остаци господe Драгомира и Јовице Ђукановића предати су породици код Мердара дана 2. августа 2005. године. У извештају српских патолога назначено је да су посмртни остаци г-дина Јовице Ђукановића углавном скелетизовани, и да недостаје лобања, неколико пршљена и део подлактице, и да је међу остацима пронађена чаура калибра 3.65мм која је пронађена у посмртним остацима приликом прве аутопсије.
20. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. сви списи кривичних предмета које су имали Одељење правде и Полиција УНМИК-а, предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

21. Први жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи отмицу и убиство њеног мужа и сина. Други жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи отмицу њеног мужа. Оне се такође жале на душевну бол и патњу, наводно проузроковане овом ситуацијом.
22. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалиоци указују, тим редоследом, на повреду права на живот супруга и сина - који је такође био супруг другог жалиоца - првог жалиоца, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду права самих жалиоца у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 из ЕКЉП.

IV. ПРАВО

23. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмете, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из одељака 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
24. У својим коментарима, СПГС нема никаквих примедби на прихватљивост жалби.
25. Комисија је мишљења да жалбе везане за чланове 2 и 3 из ЕКЉП покрећу озбиљна правна питања чије би разрешење требало да зависи од процене меритума жалбе. Према томе, Комисија закључује да жалбе нису очигледно неосноване у смислу одељка 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
26. Комисија не види друге разлоге на основу којих би ове жалбе биле проглашене неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБЕ ПРИХВАТЉИВИМ.

Анила ПРЕМТИ
Заменик извршног службеника

Марек НОВИЦКИ
Председавајући